

Wells **tower**

VŠECHNO ZPUSTOŠENÉ, VŠECHNO SPÁLENÉ

newit

newit

Wells Tower

Všechno zpustošené, všechno spálené

Wells **tower**

VŠECHNO ZPUSTOŠENÉ, VŠECHNO SPÁLENÉ

☰ KNIHA ZLIN

Copyright © 2009 by Wells Tower
Published by arrangement with Farrar, Straus and Giroux,
LLC, New York
Translation © Eva Dejmková, 2010
Cover and layout © Lucie Mrázová, 2010

ISBN 978-80-87162-68-2

— Hnědé pobřeží

Bob Munroe se probudil obličejem dolů. Bolela ho čelist a ranní ptáčata řvala a v trenkách cítil velké nepohodlí. Včera se sem dostal pozdě, bolela ho záda z jízdy autobusem, a tak se natáhl na podlahu s pozdní večeří, se dvěma balíčky slaných krekrů. Teď z nich všude po sobě měl drobky – pod nahým hrudníkem, přilepené ve zpocených záhybech loktů a krku a ten největší a nejhorší byl zaseknutý někde mezi jeho půlkami, jako pazourkový hrot šípu, který tam někdo vstřelil. Bob navíc zjistil, že ho nemůže vyndat. Přeležel si ruce a ty teď byly úplně bez citu. Snažil se jimi pohnout, ale bylo to jako snažit se silou mysli pohnout mincí. Probouzel se poprvé v tomhle prázdném domě a cítil, jak se v něm nový den usazuje. Otřásl se, jak cítil studené lino na své tváři a vnímal, jak ne tak daleko, ne tak hluboko pod ním v písčité zemi si pro něj zdola sahá smrt.

Pak se ale ta malá kolečka v něm konečně začala otáčet a postavila ho na nohy. Opřel se o zeď, než pomine závrať, vyndal konečně ten drobek z půlek a šel do kuchyně. Otevřel ledničku, byla prázdná a vydechla na něj nakyslý puch. V mrazáku ležely scvrklé kostky ledu a Bob si jednu vyndal a dal si ji do pusy. Chutnala jako staré špinavé prádlo. Vyplivl ji do zaprášené mezerky mezi ledničkou a sporákem.

Dveře z kuchyně vedly na terasu, ze které tu měl Bob vytrhat dlažbu. Bodláčí a svízel trčely z děr mezi dlaždicemi. Stůl a židle z oplesnivělého bílého plastu seděly nakřivo na vlnách kořenů zdvihajících dlažbu. Udělalo se mu špatně z pohledu na ten bordel a z pomyšlení, kolik práce to bude, dát tohle do pořádku.

Tenhle dům byl kdysi společným majetkem jeho otce a strýčka Randalla, který teď, když byl Bobův otec mrtvý, neváhal a dal dům na prodej. Do koupě domu byl jeho otec naslepo vmanipulován před šesti lety a Bob si nepamatoval, že by sem jeho otec přijel víckrát než jednou nebo dvakrát. Smlouva byla napsána tak, že dům pak připadl přímo Randallovi a Bob si říkal, jestli s tím Randall, o šestnáct let mladší než Bobův otec, nepočítal už od začátku.

Randall žil tam co Bob, několik hodin cesty na sever. Když Bobův otec umíral, Randall slíbil, že udělá, co bude moci, aby všechno dopadlo pro Boba co nejlépe. V týdnech po pohřbu se Randall často zastavil, aby s ním sdílel smutek, ale jeho účast vypadala spíš tak, že se stavil před večeří a zdržel se tak dlouho, dokud nevypil veškerá piva z Bobovy lednice.

Na Randallovi bylo něco znepokojujícího, to jak v jeho naolejovaných vlasech byly znát brázdy po hřebenu a že nosil rovnátka, i když mu táhlo na padesát.

Bob si nikdy nebyl s otcem blízký, a tak bylo záhadou jak pro něj, tak pro jeho ženu Vicky, že v něm otcova smrt spustila jakousi podrážděnou apatii, která srazila jeho elán pro práci a rodinný život. Nebyl v dobrém stavu a tak, přidavkem k několika malým přepočítáním, spáchal také několik velkých

průserů, které bude žehlit hodně dlouho. Chodil do práce s velkolepou kocovinou, dopustil se katastrofálního přehlédnutí na domě, který pomáhal stavět, a zakrátko na to ztratil práci. Pár týdnů po té nacouval do místního prokurátora, kterému následkem nehody začala cvakat čelist a který přesvědčil porotu, že za toto zranění mu náleží 38 000 dolarů bolestného, tedy o dva tisíce víc, než Bobovi zůstalo po otci. Nejhorší bylo, že se snažil nalézt úlevu v náručí osamělé ženy, kterou potkal v autoškole. Nebyla v tom žádná radost, jen dvoutýdenní sled šedých souloží ve sklepním bytě, který silně páchl kočičinou.

Ne dlouho po tom, co aférka vyprchala, jel Bob se ženou do města, když Vicky náhle uviděla slabý otisk ženského chodidla na předním skle. Sundala si sandál, viděla, že otisk není její a řekla Bobovi, že už není v jejich domě vítán.

Bob strávil měsíc u Randalla na gauči, než Randall dostal nápad poslat ho na jih. „Na chvíli se utáboř v domě na pláži,“ řekl Randall. „Tahle zatracená věc je jen boule na cestě. Potřebuješ se jen dát zase dohromady, to je všechno.“

Bob nechtěl jít. Vicky už tak netrvala na rozvodu a on si byl jistý, že když jí dá čas, znovu mu otevře dveře. Ale Vicky chtěla, aby jel, a s tím, jak to v tu chvíli bylo, si Bob myslel, že bude nejlepší poslechnout. I když to bylo od Randalla laskavé, nebyl Bob ani trochu překvapený, že když ho Randall dovezl na nádraží, dostal od něj také seznam prací, které je třeba v domě udělat.

Randallův dům nebyl moc příjemné místo – domek z betonových tvárnic s loupající se růžovou omít-

kou. Vybledlé lino na podlaze obývacího pokoje bylo špatně nalepené, uvolňovalo se a stáčelo podél dlouhého spáru, který běžel přes celý pokoj. Dřevěné obložení stěn v obýváku se během mnoha vlhkých let zvlnilo a teď vypadalo jako trojrozměrná mapa nějakého nepřátelského, hornatého kraje. „Ob. pok. /Sádrokarton,“ stálo v poznámce.

V hale bez oken Randall pověsil nějaká vycpaná těla zvířat, která zabil. Pásovec. Hlava aligátora s jelení hlavou čouhající z ní, strýcova představa vtipu. Čtverec překližky pobitý řadou scvrklých krocaních brad. Nad dřezem v kuchyni visel obraz plechovky Budweiseru s Randallovým podpisem v rohu vpravo dole. Randallovi se povedl nápis Budweiser, ale musel zvětšit střed plechovky, aby se mu tam vešla všechna písmena, a tak se jí nafukovalo břicho jako hadovi, který polyká krysou.

V temném rohu obývacího pokoje bublalo staré akvárium. Bylo obrovské, dlouhé jako rakev a metr hluboké, a kromě lahvičky od vlasového tonika, nacucané mrtvolky netopýra a pár dalších věcí plujících po hladině, prázdné. Voda byla hustá a zakalená, s barvou mechu, ale vzduchování pořád vypouštělo stálý proud zelených bublin. Bob ho vypnul. Pak si nazul pantofle a vyšel ven.

Bob přešel pokřivenou terasu. Zpod nohou mu utíkaly maličké ještěrky. Šel za zvukem vln na konec dvorku, přes hájek borovic, bezvětvných a strašidelných. Z borovic vyšel na cestu vysypanou ústřicovými lasturami, jejich jas v ranním slunci ho donutil zavřít oči.

Dům stál na severním výběžku malého ostrova, a Bob pocítil malý dotek naděje a vzrušení, když mu Randall to místo popisoval. Měl rád pláže, to, jak

přiliv každý den vydrhl písek dočista, jak lidé většínou chodili na pláž, aby se měli hezky. Bob došel na přístupovou cestu přes můstek a byl zdrcený, když viděl, že tenhle ostrov pravděpodobně žádnou pláž nemá. Země se tu s vodou potkávala prudce se svažujícím pásem bahna, kde byl slyšet zpěv moskytů a kde hrozně smrděl plyn. Nejbližší přijatelná pláž, varoval ho muž v autobuse, byla tři kilometry směrem do moře a dostat se tam lodí stálo dvanáct dolarů. Stejně si myslel, že by bylo dobré jít do vody, ale tady v tomhle místě by se pak musel šplhat blátem zpátky a jít domů pokrytý špínou. Otočil se a šel uličkou zpátky.

Kolem projely dvě bělovlasé ženy na žlutém golfovém vozítku. „Jak je?“ řekla jedna Bobovi.

„Celkem fajn,“ řekl.

Právě tehdy se uličkou rozlehl zvuk kovu narážejícího na kov a vzteklý mužský hlas. „Ty zkurvysyne!“ Hlas patřil muži, který byl do půl těla zabořený do kapoty pontiaku. „Ať Bůh vošuká dojnici!“ Dvě bělovlasé ženy otočily nesouhlasně stažené tváře na muže. Vozítko zasténalo a rozjelo se rychleji, ale ne o moc.

Přival nadávek pokračoval a ptáci při tom lomozu zmlkli. Bob zjistil, že mužův vztek ho také rozčiluje. Napadlo ho, že by mohl vyrazit tu násadu od koštěte, která podpírala kapotu pontiaku, ale neudělal to. Šel blíž a stoupl si vedle muže.

„Ale no tak, chlape,“ řekl Bob, „nejste tu sám.“

Muž vyndal hlavu z kapoty a zíral na Boba. Jeho obličej tvořily převážně tváře, měl drobné rysy, a vypadalo to, že je někdo poskládal ve spěchu. V ruce držel malé páčidlo.

„A vy jste, do prdele, kdo?“ řekl muž tónem spíše zmateným než nepřátelským.

„Bob. Bydlím teď tamhle.“

„U Randalla Munroea? Randalla znám. Dělal jsem pár věcí jeho kočce.“

Bob zašilhal. „Cože jste dělal?“

„Derrick Treat. Jsem veterinář.“

„S automechanikem jsem si vás nesplet,“ řekl Bob.

„Trvalo mi tři hodiny, než jsem tam dostal ten alternátor. A teď zjistím, že na to nejde ten zatracenej řemen.“

Bob věděl něco o autech, podíval se na problém a zjistil, že nebude těžké ho vyřešit. Derrick neumístil napínač správně předtím, než utáhl otočný šroub. Bob to upravil a řemen snadno vklouzl do drážky kotouče. Ale auto pořád nechytalo, protože baterie byla slabá, a tak musel Bob skopnout pantofle a nahrbený a funicí u zadního nárazníku pontiaku běžet ulicí, dokud se mu nepodařilo auto roztlačit. Nakonec motor chytil a auto vyrazilo pryč a Bob zůstal stát s pusou plnou výfukových plynů a lapal po dechu.

Derrick otočil. Zastavil u Boba. Túroval motor až do červené a rty napodoboval řev motoru.

Vystrčil z okna ruku s penězi. „Na, sakra. Tady je pět dolarů. Ne počkej, mám sedm.“

„Já ty peníze nechci.“

„Jen ber,“ řekl Derrick. „Ušetřils mi celý den.“

„Jen jsem utáhl jeden šroub.“

„Což je víc, než by vola jako mě napadlo. Teď pojď dovnitř a dáme si aspoň něco na zchlazení.“

Bob mu poděkoval, ale že by rád našel cestu k vodě.

„Jasně, protože oceán by moh vyschnout, než si dáš jeden drink,“ řekl Derrick.

„Stejně je na mě trochu brzy,“ řekl Bob.

„Kámo, je jedna a je sobota. Jen pojď dovnitř.“

Bob pochopil, že odmítnout mu, by byla práce nadlouho, a na to se necítil. Následoval Derricka do stínu.

Ti samí laciní a nedbalí lidé, kteří postavili Randalův dům, postavili i ten Derrickův, jen v něm položili světle modré lino místo bílého. Ale aspoň měl atmosféru domu, ve kterém se žije. Byl cítit čerstvou kávou a byl zařízen do krajnosti. Malý obývací byl nacpaný falešným starožitným nábytkem koupeným jako sada a přezdobeným nástavky a vysoustruženými granátovými jablky a bobulkami, kam oko pohlédlo.

U okna seděla v křesle žena, četla noviny a sála cigaretu. Byla hezká, ale trávila moc času na slunci. Byla svrasklá a téměř kaštanově hnědá, jako brada krocana.

„Bobe, to je Claire,“ řekl Derrick. „Claire, tenhle gentleman očaroval naše auto. Jen udělal *cvak cvak* s tou západkou a teď by ti ujelo zpod zadku.“

Claire se na Boba usmála. „Tak to je něco,“ řekla, když podávala Bobovi ruku, šmír jí nevadil. „Jste tu nový?“

Bob řekl, že ano, a ona ho přivítala. Řekla, aby kdykoli zašel, že jsou mu jejich dveře stále otevřené a že to myslí doopravdy.

Bob šel za Derrickem do kuchyně. Derrick vytáhl z mrazáku dvě sklenice od džemu a vodku v plastové lahvi. Zavolal do obývacího: „Chceš drink, děvenko?“ Claire souhlasila a Derrick vytáhl třetí sklenici. Do každé nalil šampaňské a bublinky zrušil vodkou, která tekla jako sirup. „Claire tomu říká Prázdniny v Polacku,“ řekl Derrick, když podával Bobovi pití. „Její rodina odsud pochází a ti se s tím nemažou.“

Když já vypiju dva, tak mám doživotní kocovinu, ale ona to může pít celý den a ráno je v pohodě.”

Šli zpátky do obývacího pokoje a Bob si sedl na gauč. Derrick seděl na opěradle křesla s rukou kolem Clairiných ramen.

„Čím se živíte, Bobe?” zeptala se Claire.

„Mám teď spíš dobu odpočinku, řekl bych,” řekl Bob. Hodil do sebe své pití a v žaludku pocítil kyselé teplo. „Nejspíš se co nevidět vrátím k truhlářině, to jsem dělal předtím.”

„Než co?” zeptala se Claire.

„Udělal jsem špatně schody a dostal vyhazov. Tak jsem si myslel, že si nechám čas a vyjasním si pár věcí.”

„To zní nefér – schody. Za to se snad vyhazov nedostává.”

Bob jí vysvětlil, co všechno obnáší postavit schody, že každý stupeň schodnice musí být přesně stejně vysoký, že stačí milimetr a lidi zakopnou. „Nevím proč, ale jeden schod uprostřed schodiště jsem uřízl na patnáct centimetrů místo na dvacet, prostě se mi vypnul mozek. Pak přišel chlap, co mu dům patřil, aby se na to podíval. Šel dolů po schodech a prásk, spadl a dole přistál se zlomenou nohou. A pak přišel právník s metrem a prošel si ty schody a to víceméně stačilo.”

„O tom přesně mluvím,” řekla Claire. „Jenom v Americe se dá zbohatnout, když je někdo moc hloupý na to, aby uměl chodit po schodech.”

„Mě to tak neštvalo,” řekl Bob. „Ta kost trčela ven docela pěkně.”

Claire nakrčila obličej. „Stejně.”

Vypil sklenici a postavil ji na stůl. „Fajn, děkuju za tohle,” řekl. „Myslím, že radši půjdu.”

„Hele, vždyť jsi sotva přišel,“ řekl Derrick, ale v kuchyni zazvonil telefon, a tak to šel vzít. Claire namočila prst do pití a pak si ho strčila do pusy. Po hřbetě ruky se jí táhla zubatá jizva, růžová a jemná, a kontrastovala s kůží, která měla barvu dušeného masa.

„Měl byste se zdržet a vzít si s námi pozdní snídani,“ řekla. „Udělám vajíčka a lososové koláčky.“

Derrick mluvil do telefonu, jeho hlas zněl zkušeně. „Cože? Dívali jste se? Vidíte hlavu? Jasně. Červená nebo bělavá? Jo, to je normální. Vypadá, že je připravená k akci. Už tam jedu.“

Derrick se vrátil do obýváku. „Musím přes most,“ řekl. „Vytáhnout něco z koňský puliny.“

„Co něco?“ zeptal se Bob.

„Doufám, že hříbě.“

Než odešel, ukázal Derrick Bobovi, kudy jít přes dvůr, aby se dostal k moři. Teď už bylo mnohem větší vedro, slunce pálo z šedivého nebe jako baterka za prostěradlem. Bob prošel uschlou zahradou a solí sežraným živým plotem, který chřestil, když jím šel. Tlapkal dál ve svých pantoflích, přiopilý a s nastupující bolestí hlavy z horka. Na vrcholku prudkých dun se zastavil a uviděl moře. Voda ležela v pásech modré a zelené, s malými hřebínky, jako obrovský talíř z tepané mědi. Na úpatí svahu se asi třicet metrů do moře natahoval jazyk hladké skály.

Bob vyrazil dolů po duně, ale byla hodně strmá i tady, takže nejjednodušší bylo sjet ji po zadku. Když se dostal dolů, měl kamínky v kraťasech a mořskou trávu zamotanou kolem prstů u nohou.

Bob se škrábal po výběžku skály. Vítr odvál lenivou vlhkost dne a vysušil pot na jeho obličejí a hrudi. Vdechl do plic sůl a vychutnával to čisté svrbění

v hrudníku. Dotkl se dlouhé trávy vlnící se ve vodě jako vlasy ženy. Dřepl si a pozoroval vilejše, jak jejich maličké peříčkovité ruce česají vodu a hledají neviditelnou oběť.

Nedaleko od břehu Bob málem šlápl do hluboké přílivové tůně ve skále. Byla velká jako vana a hlubší, než dohlédl. Dvě karmínově červené hvězdice byly přilepené na okraji. Vylovil je. Vypadaly v jeho ruce tvrdé a ostnaté, ale na pohled byly hezké, a tak si myslel, že by si je někam přibil na ozdobu, a dal je do vytahaného podolku svého trička. Už chtěl jít dál, když v modré hlubině tůně uviděl něco se pohybovat. Ryba, nejméně dvoukilová a nádherná, skoro stejně temně modrá jako voda, jen tak stojící na místě a jemně pohybující zářivě žlutými ploutvemi. Byla to ryba na koukání, ne k jídlu, ten druh, co by stál hodně peněz v obchodě se zvířaty. Bob upustil hvězdice na zem. Přidřepl vedle díry a dal ruce do vody. Ryba se nepohnula, ani když dal ruce vedle ní, ale jakmile po ní chňapl, vystřelila na opačnou stranu tůně, kde zase nečinně stála a líně pohybovala ploutvemi.

Plížil se za rybou, pohyboval se východně kolem díry, aby na tůň nevrhal stín. Zase dal ruku do vody, ale už se nesnažil rybu popadnout. Levou rukou se chytil okraje tůně, a jak se naklonil nad vodu, vyplivl pramínek slin. Když spadl na vodu, krásná ryba zbystřila. Po chvilce rozmýšlení připlula a snědla ho. Bob si myslel, že ryba v tůni hladoví, což by vysvětlovalo její netečnost i to, jak teď vyčkávala těsně pod hladinou, až jí z nebe spadne další kousek oběda. Bob zase plivl a ryba to zase spolkla. A pak vytáhl velký chrchel zezadu z krku a spouštěl ho pomalu na vodu. Ryba uchváceně čekala. Jak se chrchel

blížil k hladině, Bob strčil ruku pod klidnou rybu, zaútočil a k svému vlastnímu překvapení ji vyhodil z díry. Plácala a škubala sebou po skále a Bob pocítil nával paniky. Serval si tričko, namočil ho do vody a zabalil do něj plácající se rybu. Pak vyběhl dunu se zavinutou rybou, která se mu kroutila a svíjela na hrudníku. Byl to intenzivní a živočišný pocit a Bob chvíli přemýšlel, jestli tohle je něco, jako když má žena v sobě dítě.

Bob přeběhl Derrickův dvůr. Claire stála v biki-nách na verandě. Mávala a volala na něj, ale on nezastavil. Bežel s pantoflemi v ruce a proklínal lastury pod nohama. Doběhl k domu, rozrazil dveře a hodil rybu do akvária. Potopila se a pak pomalu vyplavala k hladině, prázdné oči upřené na Boba.

„Ne, ne. Ani náhodou, kamaráde,“ řekl rybě Bob s přísnou lítostí. Dal pod ni dlaň a poháněl špinavou vodu přes její žábry, až se ryba znovu pohnula. Vy-táhl z akvária lahvičku od tonika a netopýra a hodil je na podlahu. Ryba, která přišla o část své jemné ocasní ploutve na skále, teď lhostejně plavala z jednoho konce akvária na druhý a okusovala tužku, která stála v rohu.

S pánví místo naběračky vybral Bob většinu staré zelené vody, nechal jen tolik, aby v ní byla ryba ponořená. Vyklidil zbytek odpadků – víčka od lahví, hlavu panenky a skoro tři dolary v drobných. Pak si vzal hrnec z kuchyně a nanosil čistou vodu z moře. Trvalo mu to tři čtvrtě hodiny, nosit cákající hrnec tam a zpátky, ale když bylo akvárium konečně plné, Bob si prohlédl své dílo s velkou spokojeností.

Ryba spokojeně plavala v kruzích a zdálo se, že jí nevadí maličká bílá krabi, které Bob nanosil s vodou. Spojí akvária trochu tekly a Bob se snažil je co nej-

lépe spravít těsněním, které našel pod dřezem. Pak došel do obchodu a koupil dva druhy rybího žrádla. Když je přinesl zpátky, nasypal od každého špetku do akvária, aby viděl, které rybě víc chutná.

Ten večer si od Derricka a Claire půjčil skládací postel a ustlal si v obývací místnosti. Postavil za akvárium lampu a zapnul ji. Neměl tenhle dům rád, ten zápach kdysi vařených jídel, jak tam zalétal nepříjemný bzukot hmyzu z venku. Když tam tak ležel a čekal, až usne, Bob zjistil, že ho pohled na rybu uklidňuje, jak je velká a klidná, jak tam jen tak visí v zářící vodě. Chvilí pomalu jezdila podél skla a koukala ven na Boba velkým, zlatě lemovaným okem. Pak se najednou zastavila uprostřed akvária, otřásla se a začala z pusy vypouštět průsvitný, mléčně bílý vak. Bob se posadil a užasle rybu pozoroval. Vak se třásl, ale držel tvar. Když byl velký asi jako basketbalový míč, ryba vplula dovnitř a usnula.

Ráno vyšel Bob na terasu. Bylo to beznadějně. Jenom ji vyplít ani zdaleka nestálo za ten malý obnos, který Randall matně naznačil. A ať je blázen, jestli vytrhá ty dlaždice a srovná povrch, jak má napsáno v instrukcích. Mohl zkusit vytrhnout nějaký ten pleveľ, aspoň to ospravedlní dlouhé odpoledne strávené na pláži pozorováním vln.

Práce ho rozzlobila, měl vztek nejdřív na Randalla, který za těch šest let, co to tu vlastní, ani nezametl, pak na sebe, že svůj život nechal běžet a teď musí dělat podřadné práce, jaké už léta dělat nemusel. Bob pomáhal postavit pět domů, od základů po tašky. Postavil dům pro sebe a pro Vicky, ta když ho viděla poprvé hotový, nemohla se přestat smát, protože byl tak hezký. Jak klidný a příjemný život

s ní měl. A v jak dokonale okázalou ostudu teď sám sebe uvrhl, na všech čtyřech hrabající v hlíně jako zvíře trhal bodláčí a jeho ruce smrděly jako zkažený dech po žlutých kuličkách jiného plevele, na zádech cítil žhavou váhu slunce a kolem nebyl nikdo, kdo by politoval jeho popraskané, poškrábané ruce a přinesl mu studené pití.

Vypletá nevypadala terasa dobře. Byla čistá, ale teď byly boule kořenů pod dlaždicemi o to větší a škaredější. Ten pohled mu připadal jako urážka práci, kterou už udělal. Navzdory svému přesvědčení začal vytrhávat dlaždice. Když je všechny vynesl a složil, začal ničit kořeny pod nimi; mladé bledé kořínky rval rukama, na staré tuhé kořeny borovic útočil Randallovou rezavou sekerou. Zabralo to zbytek dne, a když konečně odpoledne skončil, byl Bob celý bolavý a doruda spálený na obličeji a pažích. Šel dovnitř a namíchal si starou limonádu, která ovšem stěží zakryla sírovou pachutí vody z kohoutku. Pak šel na pláž a vzal si s sebou hrnec.

Derrick byl venku na dvoře a Bob si přál, aby byl prošel křovím na druhé straně Derrickova domu. Derrick vstal a zamával na Boba. Měl na sobě zelený plastový kšilt a ty nejmenší dřínové kratasy, jaké kdy Bob na člověku viděl. „Čau chlape,“ řekl Derrick. „Co děláš?“

„Myslel jsem, že se trochu namočím,“ řekl Bob. „Dřel jsem jako otrok celý den.“

„Cos dělal?“

Bob se podíval na své ruce. „Jedny sračky sbíral a jiný pokládal.“

„To zní hezky,“ řekl Derrick, „já už byl v pět ráno na nohou a zašival prase s vyhrěznutou dírou do zadku. Na co máš ten hrnec?“

„Nevim,“ řekl Bob. „Myslel jsem, že bych nasbíral nějakou mořskou život.“

„Hm, počkej chvíli.“ Derrick zašel do domu a vrátil se s vybledlou zelenou sítí s hliníkovým držadlem. „Tady máš. Půjdu s tebou, jestli ti to nevadí.“

Bob pokrčil rameny.

Sjeli dolů po duně a dostali se na výběžek. Slunce bylo oranžové a vypadalo hladce, jako kompotovaná broskev. Bob ponořil nohu do vody, byla teplá a jemná.

„Jdu tam,“ řekl Bob a rozepnul si pásek.

Derrick ometal kousek skály a pomalu si na ni sedl. „Do vody? Plavat?“ zeptal se.

„Jo.“ Skopnul šortky a vešel do vody.

„Co, nahatej?“

Bob neodpověděl. Udělal pár temp dál do vody, která byla hustá a teplá jako dětský olejíček. I když se přestal hýbat, tak ho nadnášela a nenechala ho potopit.

„Tak jo,“ řekl Derrick. „Ale nesměj se mému malému péru.“

Sundal si kalhoty. Bob zahlédl smutný malý pytlík mezi jeho nohama a podíval se pryč. Derrickův problém. Bob o tom nic vědět nechtěl. Zabral několika tempy do příboje.

Dno se svažovalo hodně rychle a o pár metrů dál už nedosáhl. Potopil se do zelené vody a chvíli se vznášel obklopen chladem, kam teplo slunce nedosáhlo. To by bylo pěkné místo, kde zůstat, jen kdyby našel způsob, jak tam vydržet. Ale jeho plíce byly plné vzduchu a brzy cítil, že už má záda na hladině.

Claire zrovna scházela dolů travou. Měla na sobě froté sukni a podprsenku od bikin s leopardím potiskem. Mávla Bobovi.

„Vzdal se, Claire,“ zavolal na ni Derrick. „Bob je nudista a navrtal do toho i mě.“

„To vidím,“ řekla Claire. Bez kapky studu si sundala podprsenku a vykroutila se ze sukně. Na prsou a oblých bocích vypadala její kůže měkká a nová a bledá jako vosk. Bob doplul za výběžek skály, díval se na ni a bolavýma rukama hladil vodu. Díval se, jak se položila do zelené vlny.

Chvíli myslel na vzdálenost, která ho dělí od jeho ženy, a kolik by stálo tu vzdálenost znovu přemostit. Hodně mluvení, spoustu práce by to stálo, víc než sto teras. To pomyšlení mu bralo odvahu a Bob zajel s tou tíhou pod hladinu.

Když slunce začalo klesat, Bob vylezl z vody a natáhl si kraťasy. Derrick a Claire byli pořád daleko v moři, jejich hlavy mizely a objevovaly se s klesáním a stoupáním vln.

Šel k díře ve skále a zjistil, že poslední příliv ji naplnil úžasnými věcmi. U hladiny se třpytilo hejno nachových rybiček a na skále byla přisátá malá modrá chobotnička, ne větší než dětská dlaň, která právě číhala na žlutého slimáka. Bob si vzal síť. Rybičky oky propadaly, ale Bob chtěl tu chobotnici, která zpanikařila a vplula rovnou do sítě. Dal ji do hrnce a pak sebral slimáka.

Derrick vylezl z vody a šel se podívat. „Chobotnice karibská,“ řekl. „Většinou žijí na jih odsud, ale když voda začne chladnout, jako teď, proud se trochu poplete a vytvoří se malé proudy směrem sem.“

Od západu se blížila kouřová clona bouřkových mraků. Claire lezla z vody, a aby si neodřela koleno, snažila se udržet rovnováhu dlouhonožým podpěrem startujícího sprintera. Pak si objala opálené stehno prsty a sjela rukou po celé délce nohy, stí-

rajíc vodu ve stříbrných prouzcích. Bob se díval, jak si tak utírá i druhou nohu a z krásy toho pohybu ho svědlo v krku. Zatímco Derrick mluvil o mořském životě a proudech, Bob zakašlal do dlaně.

„Taky je tu Harlanův hřeben, malé podvodní po-
hoří asi kilometr tímhle směrem. Odděluje kousek
Golfského proudu a malý výběžek se ho dostane až
do naší zátoky se spoustou divokých zvířat v něm.
Rejnoci, želvy, ropušnice, jen zatoulaní a náhodní,
takoví, kteří sem nepatří.“

Claire položila Derrickovi ruku na rameno. Slízla
si z horního rtu kapičky mořské vody.

„Pamatuješ loni toho mečouna?“ řekla.

„To byl delfín,“ řekl Derrick. „Tak to je třeba ryba
z otevřeného moře, ale byla tady, asi takhle velká.
Uvařili jsme ho v kokosovém mlíce. Kámo, já už jsem
sněd věci za tisíce dolarů vylovený tady z jámy, beze
srandy. Tam dole je totiž hluboká jeskyně. Nedávno
jsem tam spustil asi dvanáctimetrové – Ale hele –“

Ztichnul a vzal si od Boba síť. Na opačné straně
tůně se objevil asi půlmetrový hnědozelený úhoř.
Po špičkách přešel Derrick k místu, kde úhoř ležel,
a rychlým pohybem sítě ho vylovil.

„*Anguilla rostrata*,“ řekl Derrick. „Úhoř americký.
Je trochu mrňavej, ale můžeme si ho ugrilovat.“

„Ne-ne,“ řekl Bob. „Dej ho sem. Chci si ho ne-
chat.“

„Víš, co je na nich zajímavý?“ zeptal se Derrick
a stále držel úhoře v síti. „Tihle i evropský úhoři začí-
nají jako mimina v Sargasovém moři. Některý jedou
na Golfským proudu sem a jiní jedou až do Evropy.
Je to stejnej úhoř, jen záleží, kde ho chytíš.“

Zatímco Derrick mluvil, dostal se úhoř ze sítě
a rychle se svíjel směrem k vodě. Derrick se škrábal

za ním. Nahnal úhoře zpátky do sítě a ten ho přitom tvrdě kousnul do palce. Derrick zaklel a hodil ho zpátky do hrnce.

„Právě jsi na tu svini ztratil nárok, Bobe,“ nadával a sál si palec. „Má schůzku s pěkným rozžhaveným uhlím.“

Ale Bob zvedl hrnec a vyrazil nahoru po svahu.

Týden pokračoval a Bob zapadl do rytmu. Pracoval přes den a po večerech, když na to měl náladu žvanil se sousedy, a když ji neměl, trávil čas u moře. Přinesl si odsud do akvária zajímavé věci: kraba pous-
tevníčka, mořské koníky, malou máčku skvrnitou. Jednou jeli s Derrickem v pontiacu na molo a chytili sumce na vepřovou kůži. Vzali je zpátky do Randallova domu a Claire se přišla podívat. Když uviděla akvárium, dala si ruku na pusku a řekla, že nemůže uvěřit, že všechny ty věci přinesl z moře. Pak sebrala sumce a šla je vykuchat. Řekla, že když byla malá, nutil ji vždycky otec vykuchat úlovek. Tenkrát to nesnášela, ale teď v tom nacházela uspokojení.

Na dvorku se Bob díval, jak jim přibila hlavu ke kusu překližky a pak je spařila vařící vodou z konvice. Na několika místech udělala řez a zvláštníma kleštěma stáhla kůži, hladce jako po másle, a odhalila bělavé maso pod ní. Nařezala ryby na kostičky, obalila je v koupeném těstíčku a usmažila je.

Seděli na terase a jedli z papírových talířů.

„Podívejme se, Bobe, udělals tady pěkný kus práce,“ řekla Claire a prohlížela si, jak položil dlaždice. Pila už čtvrté pivo a v jejím hlase nebylo moc citu. „Ráda bych, abys někdy zašel a opravil pro mě pár věcí. Chtěla bych mít vstupní dveře s okýnkem a možná nějaké levnější světlíky. I když kdybysme

byli chytrý, asi bysme ten zasranej barák podpálili a začali znova.”

„Proč takhle mluvíš, Claire?“ řekl Derrick. „Máme se tak hezky a ty musíš říct něco takovýho.“

„No, je to pravda,“ odpověděla Claire.

Bob tohle nechtěl poslouchat. Vyndal si z pusy kostičku a hodil ji do tmy.

„Asi za pár dní vypadnu,“ řekl. „Mohli byste se mi postarat o ryby, až budu pryč.“

Další večer šel do obchodu v maličké ostrovní vesnici a zavolal z automatu domů. Velká halogenová žárovka bzučela na vrcholku telefonního sloupu a můry jako konfety narážely a padaly do žluté záře. Nastrkal do dírky několik čtvrtáků. Chvíli čekal. Zvedl to muž.

„Čau, Randalle,“ řekl Bob.

„Kamaráde,“ řekl Randall. „Co je novýho?“

„Nevim,“ odpověděl Bob. „Spravil jsem ti tu terasu. A napatlal nějakou barvu na ty skříňky.“

„Díky, dobrý muži. Zachraňuješ mi život. Udělal bych to sám, ale znáš to... No nic, to je skvělý.“ Chvíli bylo ticho a pak Randall kýchl do telefonu. „Jak vypadá to obložení?“

„Pěkně pokurveně a tak taky zůstane,“ řekl Bob. „Nemám v úmyslu táhnout balík sádrokartonu z obchodu na kolečku.“

„Nemoh bys sehnat dodávku nebo tak? Najmout nějakou?“ zeptal se Randall. „Nebo to možná mají s dovážkou. Já sakra nevím, tak to nějak vymysli, Bobe.“

„Co děláš v mém domě?“ zeptal se Bob.

Bob slyšel Randalla něco říct, ale nerozumněl co. Pak si telefon vzala Vicky a řekla ahoj.

„Čau, Vick,“ řekl.